

את זה היו העיתונאים כותבים על השביתה. אילו לא היו העיתונאים שובתים

שר האוצר: „לא נישא וניתן עם השובתים - עד שלא ישובו לעבודה!“

שיבושים בפרשנות ברחבי הארץ • הפסקות בזרם הפובליי- ציסטיקה • איסור במאמרי המערכת • הפרעות קשות במדורי הספורט • ברדק ב„את סורגת“ • השובתים: „נלך עד הסוף!“

דבר המערכת

בחייל! בכוח!

נדמה כי הגיעה השעה להאציל ברכתנו על ראש ה. העובדים של א. העיתונאים אשר יצאו ל- מאבק צודק וחשוב בעיצומם של ימים קשים אלה, להרים קרנה של העיתונות ולהגביר תרומתה לעם ולמדינה.

הלכו אותם ריפורטזרים קשיי יום ועשו אגודה אחת וזאת בש- עה שהעם כולו מפורז ומפורד, אלו שובתים בשל „תוספות“ ואלו בשל „בושות“. ואילו עיתונאינו, אין הם כאותם המבטלים זמנם לריק בשל בקבוק חלב. שהרי מלחמתם מלחמת היישוב כולו למ- ען חיזוק עמידתנו ולמען חופש עיתונותנו, העומדת לנו למגן בר שעות קשות אלה.

ואין כטלפון וכמכונת חשבים לאידיאל זה. דומה כי אותם צוררים שגזרו גזירות על ראש העוסקים בשליחות הציבור ואסרו עליהם כלים חשובים אלה, משו- לים לרומאים שניסו לבטל תורה מישראל — ולא עלתה בידם. יהיו נא, אפוא העיתונאים לנו לדוגמה נא, ונקווה כי כל העם ידבק במטרות נשגבות אלו לבל יתממש דבר הפיתגם: „ה- מתחיל בשביתה — אומרים לו גמור“.

במחירים מופקעים. פקיד ממשלתי בכיר גינה את ה- שביתה ואמר כי לא ייתכן שכל ציבור עובדים יעשה דין לעצמו, שלא לדבר על הנזק של מיליארדים שנגרם למדי- נה — וכל זה שעה שאנו עם במצור, מוקף אויבים (ראה מאמר מערכת בעמוד זה).

כתבינו ניסו להשיג את תגובת יו"ר ועד העובדים, אך זה היה בפגישה עם הוועדה המרכזת של ההסתדרות והס- תפק רק באמירה כי „הם עוד יראו עם מי יש להם עסק...“ ליד מערכות העיתונאים התגודדו כתבים וחסמו את הכניסות, עקרו את הטלפרינטרים, והיכו משאית תועה שניסתה להביא מיץ למזנון.

רבבות מברקי גינוי מכל שכבות הציבור, הגיעו למערכות העיתונאים. „עד מתי?“ שואל אורח במכתב ל- מערכת, שלא פורסם בשל השביתה.

רוב עיתוני המערב הקדישו ל- שביתה כותרות ראשיות וגינו אותה בחריפות. „אנארכיה בישראל“ כותב הסאנדיי מורנינג טלפון במאמר ה- מערכת שלו.

לביקורת קשה זכתה השביתה גם בכנסת. דובר האופוזיציה גינה את ה- שביתה ואמר כי דומה ש„ידיים שמא- לגיות בוחשות בקלחת“.

השביתה הפראית של העיתונאים גרמה לנזק בל יסוער למהלך החיים התקונים בארץ. עד עתה טרם התאוששו המוני האזרחים מגל השיבושים שנגרמו להם בשעות הבוקר, שעה שנוכחו לדעת כי עיתו- נם היומי לא יגיע.

קבוצת עיתונאים ובני משפחותיהם חוסמים את שער הכניסה למערכת אחד העיתונים. אפשר לראות בבירור את מצבם הגופני הירוד והשיבה שזרקה בשערם עקב שיטת המיסוי החדשה.

תורים ארוכים שצרו על הקיוסקים ודוכני העיתונים לא הצליחו להשיג אפילו עיתון-ערב מאתמול. נמסר כי עיתונים מלפני ארבעה ימים נמכרו

תחזיק אותנו - שלא נשבות!

אווירון זה דבר כבד. מלא אנשים. רק אנחנו מצ- ליחים לתחזיק אותו באוויר הודות להשכלתנו ותו- שייתנו.

אנחנו מקריבים לא מעט למענך. נמצאים בכית- רק הצי חודש בחודש, ממש כמו נהגי המשאיות וה- כורים בתמנע. זה לא הקרבה? תגיד אתה? זה לא חיים להסתובב כל הזמן בעולם, משכל יום צריך להתחיל מטבע, או מלון, או שפה, או זמן. אנח- נו סובלים בשקט, אבל ממשיכים לשאת בנטל, כי אנחנו יודעים שאתה צריך להגיע בזמן ושאסור ל- החזיק את המדינה ללא גשר אווירי.

האמת היא שלא רצינו להיות טייסים? מי רוצה להיות טיים — מקצוע גרויע עם שכר נמוך — אבל אתה הרי יודע שלא לכל אחד יש כריזה, ומישהו צריך לעשות גם את העבודה השחורה. זה שלא היו לנו אותם הסיכויים שהיו לך — אנחנו לא כועסים. רק תן לנו לקבל משכורת הוגנת כדי שלא נצטרך לפנות ללשכות-הסעד ולעזוב שם את ילדינו המוז- נחים.

חבל שלא למדנו רפואה.

(מ)

קבוצת טייסים ובני משפחותיהם חוסמים את הכניסה לבית אליעזר. בין הכרוזות שנושאים המפגינים בולטת הכרוזה „אוצר אכזר — תן מטבע זר“.

חכיבי, אתה יודע מה זה להיות טיים? אתה יודע מה זה לקום כל בוקר או ערב או צה- רים ולהטיס אווירון גדול כאמצע השמיים?

29.11.1953

מילון אבן-זוארץ:

מחזיק מפתחות